

Приємний смак забороненого

Олег Паламарчук

Старий варнак Іван Нечипір повернувся із Сибіру на батьківщину, тільки притулитися ніде. Багаті бояться його на роботу найняти, а бідний радий би взяти, та де йому зайвий шматок хліба знайти, коли своїм не вистачає.

Зайшов Іван Нечипір у шинок та й просить у жида;

— Нагодуй, Абраме, бо голодний, як пес! Бог свідок, три дні не було і ріски в роті. Я за обід відроблю тобі.

— Ех, Іване, що мені твоя праця, коли нема гендлю, — метався господар у порожньому шинку з кутка в куток. — Розумієш, мало відвідувачів, люди забули про свята, горілки не купують.

— Слухай, Абраме, я тобі нараджу, лише нагодуй.

— То ти ліпше за мене знаєш, як торгувати? — саркастично посміхнувся шинкар.

— Ніколи тим не займався, але школу пройшов — дай Боже, — спокійно відповів варнак. — Ти, Абраме, всю горілку, яку маєш, приховай і скажи, що продав, аж до різдва не буде. А потім так натякни декому, що приховав на випадок чого пару пляшок.

Вчинив так Абрам, як йому радив Іван Нечипір, і до вечора майже весь товар розібрали люди.

— Залишайся у мене поки що, — запропонував на радощах шинкар. І варнак погодився.

Правда, недовго жив у нього Іван Нечипір. Якось влітку майже на самі жнива зупинився в шинку бродячий театр. Обличчя сумні в артистів, відразу видно, що справи не йдуть.

— Добридень, шановні добродії! — привітався до них Іван Нечипір.

— І ти здоров будь! — подивився з-під лоба керівник театру.

— Поганий ви час вибрали, не до видовищ нашим селянам, жнива на носі, — підсів Іван Нечипір до артистів. — Але покладіться на мене, старого брехуна, і я вам усе село приведу надвечір.

Артисти тільки переглянулися, а варнак, не чекаючи відповіді, пішов до самого старости Петра Кандиби.

— Знаєте, приїхав театр. Та не простий, не кожному можна дивитися таке. Ото коли старий козак, то ще сьак-так, а молодому ні-ні. Жінкам — і мови нема, нічого їм там робити!

Тільки почало сонечко сідати, а біля театрального намету — все село, попереду дівчата молодиці в дорогому оксамиті. Староста Кандиба ходить і палицею розмахує:

— Ану, розійдіться, гаспидові діти! Чули, що заборонено?!

Та чи хто його слухає?

Після вистави не знали актори, чим і віддячити старому варнакові, бо ще такого збору не було у ніх.

— Як вам вдалося стільки зібрати? Чи не чарівник ви часом? — допитувалися вони.

Усміхнувся Іван Нечипір у довгі козацькі вуса:

— Хіба не знаєте, що люди тягнуться саме до того, що від них приховують, що забороняють...